

Mireia c. Saladrigues EN RESIDÈNCIA a l'Institut Quatre Cantons
4a edició / 2012-2013

Text de presentació elaborat pels alumnes

Hola, bona tarda. Bé, el que farem ara és contextualitzar una mica la nostra acció. Gràcies per haver vingut i haver fet l'exercici de seguir aquesta *performance*. I gràcies al MACBA per acollir-la. També gràcies per les nostres visites al llarg de l'any —algunes de més mogudes que d'altres—, ja que aquí hem viscut moments força excepcionals en els quals se'ns ha concedit força llicències. Però sobretot, sobretot, moltes gràcies al programa Creadors En Residència per haver possibilitat un marc de treball tan peculiar. Creadors Creadors En Residència està comissariat per l'Associació Cultural A Bao A Qu i és fruit d'una col·laboració entre l'Institut de Cultura de Barcelona i el Consorci d'Educació de Barcelona. Consisteix a portar a terme un projecte artístic en el marc d'un institut tot compartint el procés creatiu amb alguns dels seus estudiants. En el nostre cas hem format un equip molt unit i està sent una experiència molt enriquidora en molts àmbits, que va començar al setembre i que suposadament finalitza aquest curs lectiu... però bé, això ja ho veurem. Per no entrar ara en temes que no vénen al cas aquesta nit, és millor si ara passo la paraula a l'Eva perquè expliqui en què ha consistit.

Com ja sabeu, venim de l'Institut Quatre Cantons. Al nostre institut no només aprenem estudiant, sinó fent, a través de l'experiència i els reptes. El projecte Creadors en Residència és una vivència en molts àmbits. En l'àmbit emocional, en l'aprenentatge i en l'àmbit artístic. I també ens suposa un repte personal i com a grup. Al principi del curs, quan havíem de triar les nostres comissions i se'ns va explicar això de Creadors En Residència, no teníem gens clar què faríem. Sabíem que faríem una obra amb un o una artista. Que depenia de l'artista que vingués al nostre insti: podria ser qualsevol obra, tant una pintura com una dansa. L'explicació que va fer la Begonya, una tutora, a classe va intrigar molt algú de nosaltres, perquè deia que sabíem com començava l'experiència però no sabíem com acabaria.

Fent un repàs de per què cadascú va triar participar en aquest projecte, ens adonem que a tots ens interessa o ens crida l'atenció l'art. A cadascú d'una manera

diferent. A una li agrada dibuixar, l'altra és molt sensible, l'altra volia aprendre noves tècniques... El que importa és que els que som aquí ens hi vam apuntar. I per a alguns decidir-se no va ser fàcil. Al principi es veia una mica dur el fet que durés un any sencer, ja que era l'única comissió que duraria aquest temps. Hi havia la por que no t'agradés el que es fes i ho haguessis d'aguantar tot un any sencer. Però el temps ha passat molt ràpidament. I va estar bé decidir-se per la sensació que faríem alguna cosa que valdria la pena. Recordo la primera classe a la biblioteca, quan encara no hi era la Mireia. La Carme ens va explicar el projecte *El poder de la convocatòria*, que la Mireia havia fet amb pa. Va ser molt xulo. Em va agradar molt en si mateix. Tot i que la sessió em va avorrir molt... i vaig pensar: "Ostres! Com sigui tot així..." L'endemà ja va venir la Mireia. Ens va sorprendre que fos tan propera i tan guai. A molts ens va agradar molt el seu cabell. I justament per com el portava pentinat, així estarrufat, la Nicole va pensar: "Esta chica va a hacer algo!".

Mai no ens hauríem imaginat que hi hagués un tipus d'artista com la Mireia. Sabíem què era un escultor, un pintor, un escriptor... Però no coneixíem el perfil d'un artista reflexiu. La Mireia veu i viu l'art d'una manera menys tradicional. És molt diferent del que coneixíem. I és molt complicat explicar el que hem après. Hem après tota una nova manera de crear. Hem fet de tot i ho hem ajuntat tot per fer art. Veníem molt de: anem a dibuixar, a pintar, a fer una escultura... Ha sigut com trencar això. I deixar-ho allà com a mitges i li hem donat una altra forma, ho hem modelat. Hem après que reflexionar i investigar els perquè de les coses és també fer art. Que podem crear i ser curiosos a la vegada.

Hem plasmat les nostres idees de moltes maneres diferents. Per exemple, fent una publicació. Cap de nosaltres coneixia els llibres d'artista i el dia que la Mireia ens va explicar què eren ens vam quedar com "Uuah!". Ens va portar molts llibres diferents i ens va preguntar si en voldríem fer un. També ens va deixar *Mi museo*. Ens va encantar. Està fet des del punt de vista d'una guarda de seguretat i és diferent de l'habitual. La Clàudia i jo el vam llegir en un dia. A mi em va agradar molt fer una publicació perquè, en comparació amb els llibres de casa sobre artistes com Goya, Picasso, etc., ara tenim un nou tipus de llibre que és d'art i que és diferent. És únic i especial. I ple de molts detalls. Per exemple, la portada la vam imprimir a L'Automàtica, una impremta que imprimeix amb tipografies de plom i que té màquines dels anys cinquanta, seixanta i setanta. Poder anar a allà diverses vegades també va ser molt xulo.

També sabia que algunes persones caminant podien fer art, però ara que ho he viscut des de dintre ho tinc molt més clar que abans. Sense aquest projecte veuria gent al MACBA caminant a poc a poc i no ho entendria. Ara ho veig d'una altra manera. Tinc altres processos. També hem fet un grup molt xulo. Per algun motiu hi ha alguna cosa que ens uneix, alguna cosa que cadascú té, que ens aglutina i que ha fet que en cap cas ens barallessim. I que fóssim la comissió més unida.